

gældende Ting direkte i sin Sagførervirksomhed.

Jeg maa sige, at jeg overhovedet ikke kan forstaa Grunden til, at hele den disciplinære Myndighed, man er nødt til at have overfor Sagførerstanden, skal lægges i Hænderne paa et særligt Organ, Sagførerraadet. Jeg tror, det er den almindelige Opfattelse indenfor Sagførerkrede — paa det Punkt slutter jeg mig fuldstændig til det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz —, at det er overmaade uheldigt, at denne Disciplinarmyndighed ligger i Kollegers, i Sagførerraadets Haand. Der er ikke Tvivl om, at en Domstol har en ganske anden Evne til at se uhildet og ubundet af personlige og Forretningsbaand paa en Sagførers Opførsel i det hele taget end en Kollegainstitution. Der nævnes i Sagførerkrede en hel Række Eksempler, som det naturligvis er vanskeligt at kontrollere, men som synes tydeligt at vise, at Sagførerraadet ikke altid optræder med samme Energi. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Hans Rasmussen) har i sin Ordførertale udtalt, at han har den samme Opfattelse, og jeg synes, det fremgik af de Udtalelser, det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz fremkom med, at hun ogsaa mener at have hørt Eksempler paa den samme vaklende Holdning fra Sagførerraadets Side. Der er utvivlsomt en hel Række Tilfælde, hvor Offentligheden — ja, Offentligheden ved jo for øvrigt ikke meget om, hvad der foregaar —; men de, der kender lidt til Sagerne, mener, at Sagførerraadet er optraadt med alt for stor Kraft og Energi overfor Sagførere, medens der paa den anden Side findes Tilfælde, i hvilke Sagførerraadet synes at have været ikke saa lidt for lemføldigt. Jeg kan ikke se, at der er nogen som helst Grund til at have en Institution som Sagførerraadet. De Disciplinarbeføjelser, Sagførerraadet har, kunde meget vel udøves f. Eks. af et Udvalg indenfor Landsretterne og udøves med akkurat den samme Kraft og med en betydelig sikrere Basis, fordi en Domstol nu en Gang er vant til at dømme paa en langt mere uafhængig Måde end en Institution, hvis Medlemmer paa saa mange Maader er indfiltret i de Forhold, det drejer sig om at afgøre.

Sagførerraadet er i det hele taget efter mit Skøn, og efter hvad der menes, tror jeg, af de allerfleste danske Sagførere, en mærkelig Institution. Det er i en Tid, hvor man ellers altid taler om mundtlig Procedure, vistnok det eneste Sted, hvor man overhovedet ikke kender til det, men hvor al Procedure foregaar skriftlig. Følgen af

denne skriftlige Procedure er, at Sagerne for Sagførerraadet trækkes i Langdrag paa en efter de flestes Mening ganske utilbørlig Maade. En hel Række Sager ligger i Sagførerraadet i overmaade lang Tid, og det er meget uheldigt, at en Sag imod en Sagfører, om hvilken der maaske siver noget ud, ikke afgøres, men ligger Maaned efter Maaned i Sagførerraadet, medens der udveksles skriftlige Indlæg, med andre Ord, medens man optræder nøjagtig paa den Maade, paa hvilken man optraadte i almindelige Retssager, før vi fik den nye Retsplejeordning. Jeg har endvidere det Indtryk, at Sagførerraadet i en hel Række Tilfælde har givet sig af med Sager, som — ja, hvad skal jeg sige — kun kan skyldes, at Sagførerraadet ikke har haft andet Arbejdsstof. Naar man f. Eks. giver sig til at undersøge, hvorvidt en Sagførers Firmanavn maa antyde, at vedkommende Sagførers Forfædre har været i Besiddelse af den paagældende Forretning, synes jeg, man er ude i saa latterlige Ting, at man ikke kan forstaa, at Sagførerraadet virkelig er saa længe om at behandle de Sager, der ligger hos det.

Dertil kommer, at Sagførerraadet, som vistnok ogsaa det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz har gjort opmærksom paa, er en overmaade kostbar Institution. Det er en Institution, der paalægger alle Sagførere et i hvert Fald for yngre Sagførere meget tungt virkende, betydeligt Kontingent, Tvangskontingent, men det er en Institution, som ikke mindst bruger overmaade store Summer til sin Administration. Administrationen er flot, Udgifterne til Bestyrelsesmedlemmer, Raadsmedlemmer, eller hvad de hedder, er ikke smaa, der er en Stab af lønnede Tjenestemænd i Sagførerraadet, kort sagt, der bruges saa mange Penge, at man tænker, om ikke alle disse, eller saa godt som alle disse, Penge kunde spares for Sagførerne, saafremt Disciplinarmyndigheden var overgivet til Landsretten, og saafremt Sagførernes Interesser i al Almindelighed, saaledes som det er Tilfældet for saa godt som alle andre Stænders Vedkommende, blev varetaget af en frivillig Forening, eller flere Foreninger, hvis Sagførerne ikke kunde enes om at have een. Jeg er ikke nogen særlig Ven af alt for stærkt — hvad skal vi kalde det — Fagforenings-tyranni, og jeg forstaaer navnlig ikke, at Sagførerne skal have en Forening, af hvilken man skal være Tvangsmedlem. Jeg tror, at de almindelige Sagførerinteresser absolut lige saa godt kunde varetages af Foreninger skabte paa et frivilligt Grundlag og sandsynligvis administrerede for langt mindre Sum-